

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 41

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 ianuarie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 626 din 27 octombrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil	2–3		
Decizia nr. 627 din 27 octombrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă	4–6	11.	— Hotărâre pentru modificarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.052/2013 privind transmiterea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al municipiului Craiova și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Craiova și pentru actualizarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului .....
Decizia nr. 628 din 27 octombrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 787 alin. (5) din Codul de procedură civilă	6–8		14–15
Decizia nr. 636 din 27 octombrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 150 alin. (4) teza întâi din Codul de procedură civilă	9–11		
Decizia nr. 645 din 1 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (5) și ale art. 10 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.....	11–13		15
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
4. — Ordonanță de urgență privind prorogarea termenului prevăzut la art. IV din Ordonanța de		1.196/2016. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSPA0135 Nisipurile de la Dăbuleni și al ariei protejate de interes național 2.667 Casa Pădurii din Pădurea Potelu.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 626

din 27 octombrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, excepție ridicată de Asociația de Proprietari „Lăpușului 7/A bl. PB 10” din Oradea în Dosarul nr. 7.740/271/2014* al Tribunalului Bihor — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.748D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând în acest sens că dispozițiile legale criticate prin care se instituie reguli în privința cauzelor de preferință a creanțelor aflate în concurs nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 452/R din 6 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 7.740/271/2014*, **Tribunalul Bihor — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil**, excepție ridicată de Asociația de Proprietari „Lăpușului 7/A bl. PB10” din Oradea într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins contestația formulată împotriva unui proces-verbal de distribuire dintr-un dosar executiv.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale deoarece creează o inegalitate între părți, respectiv banca, creditor ipotecar, care și-a notat ipoteca în cartea funciară în momentul achiziționării imobilului de către proprietar, înainte ca proprietarul să se mute în imobil și să acumuleze datorii față de asociația de proprietari, și aceasta din urmă, în calitate de creditor privilegiat pentru sumele restante și neachitate la cheltuielile asociației, potrivit art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari. Autoarea excepției de neconstituționalitate mai arată că este titulara unei creanțe în baza unui titlu executoriu reprezentat de o hotărâre

judecătorească, iar la data înscrierii privilegiului său în cartea funciară ipoteca imobiliară a băncii era deja notată în cartea funciară.

6. **Tribunalul Bihor — Secția I civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că art. 156 din Legea nr. 71/2011 lămurește sfera de aplicabilitate a art. 2.335 din Codul civil, însă situația dintre creditorii privilegiați și titularii ipotecilor imobiliare este reglementată de art. 2.342 alin. (2) teza a doua din Codul civil.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 156 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, care au următorul conținut: „*Dispozițiile art. 2.335 din Codul civil nu se aplică și creditorilor ipotecari a căror ipotecă a fost perfectată anterior înregistrării privilegiului.*”

12. Dispozițiile art. 2.335 din Codul civil prevăd următoarele: „*Creditorul privilegiat este preferat celorlalți creditori, chiar dacă drepturile acestora s-au născut ori au fost înscrise mai înainte.*”

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că în prezenta cauză, astfel cum rezultă din actele dosarului, autoarea excepției de neconstituționalitate, asociație de proprietari, și-a înscris în cartea funciară privilegiul special imobiliar prevăzut de art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 iulie 2007, potrivit căruia „*Asociația de proprietari are un privilegiu imobiliar cu rang prioritar asupra apartamentelor și altor spații proprietăți individuale ale proprietarilor din condominiu, precum și un privilegiu asupra tuturor bunurilor mobile ale acestora, pentru sumele datorate cu titlu de cotă de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari, după*

cheltuielile de judecată datorate tuturor creditorilor în interesul cărora au fost făcute”.

15. În ceea ce privește privilegiul imobiliar instituit prin dispozițiile art. 51 din Legea nr. 230/2007, Curtea reține că acesta a fost transformat în ipotecă legală potrivit art. 78 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, conform căruia „De la data intrării în vigoare a Codului civil, privilegiile speciale imobiliare prevăzute în legi speciale devin ipotecă legală și vor fi supuse regimului prevăzut de Codul civil pentru ipotecă legală”. Ipoteca legală, potrivit art. 2.343 din Codul civil, este un drept real asupra bunurilor mobile sau imobile afectate executării unor obligații și subzistă cât timp există obligația pe care o garantează. Ipoteca este supusă publicității imobiliare, iar potrivit art. 2.346 din Codul civil nu este opozabilă terților decât din ziua înscrierii sale în registrele de publicitate, dacă prin lege nu se prevede altfel (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 728 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 3 martie 2015, paragrafele 14 și 15).

16. Prin urmare, Curtea reține că asociațiile de proprietari au un drept de ipotecă legală ce rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 51 din Legea nr. 230/2007 cu ale art. 78 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, drept care este supus regimului prevăzut de Codul civil pentru ipotecile legale și care are efect și asupra modului de stabilire a rangului de preferință al creanțelor garantate. În acest sens, Curtea observă că în cazul drepturilor de ipotecă ordinea înregistrării cererilor va determina și rangul acestora [art. 890 alin. (2) din Codul civil].

17. Referitor la ipotecă, Curtea reține că aceasta poate fi convențională sau legală [art. 2.349 alin. (2) din Codul civil], iar în ipoteza unui concurs dintre doi creditori ipotecari, unul convențional și unul legal, acesta se rezolvă după rangul ipotecilor și fără a se ține seama de sursa diferită a acestora, având în vedere dispozițiile art. 2.421 din Codul civil privind concursul ipotecilor imobiliare, potrivit cărora rangul ipotecilor imobiliare este determinat de ordinea înregistrării cererilor de înscriere în cartea funciară. Cu alte cuvinte, momentul înscrierii determină rangul ipotecilor, care vor putea fi executate în ordinea înscrierii lor în cartea funciară, creditorul ipotecar având dreptul de a-și satisface creanța, în condițiile legii, înaintea creditorilor chirografari, precum și înaintea creditorilor de rang inferior (art. 2.345 din Codul civil).

18. În ceea ce privește privilegiul, Curtea observă că în Codul civil sunt reglementate privilegiile generale și privilegiile speciale, acestea din urmă privind creanțele privilegiate asupra anumitor bunuri mobile, respectiv creanța vânzătorului de bunuri

mobile și creanța celui care exercită un drept de retenție. Prioritatea creanțelor privilegiate față de celelalte creanțe este stabilită prin art. 2.335 din Codul civil, iar concursul cauzelor de preferință se soluționează potrivit art. 2.342 alin. (2) din Codul civil, conform căruia creditorul privilegiat este preferat titularului unei ipotecă imobiliare numai dacă își înscrie privilegiul în cartea funciară mai înainte ca ipoteca să fi fost înscrisă. Însă Curtea reține că, potrivit art. 157 din Legea nr. 71/2011, dispozițiile art. 2.342 din Codul civil se aplică numai privilegiilor speciale.

19. Prin urmare, din perspectiva celor anterior expuse, Curtea reține, pe lângă problema de interpretare și aplicare a legii, că textele legale criticate nu reglementează concursul dintre ipotecă, ci se referă la concursul dintre privilegiul special imobiliar și ipoteca perfectată anterior acestuia.

20. În continuare, Curtea reține că prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, a stabilit că excepția de neconstituționalitate are o anumită structură inerentă și intrinsecă care cuprinde trei elemente, respectiv textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea relației de contrarietate între cele două texte. Însă, chiar dacă excepția de neconstituționalitate este în mod formal motivată, deci cuprinde cele trei elemente, dar motivarea în sine nu are nicio legătură cu textul criticat, iar textul de referință este unul general, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

21. În consecință, Curtea constată în privința excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 156 din Legea nr. 71/2011 că, chiar dacă cuprinde în mod formal cele trei elemente ale sale, motivele invocate în susținerea acesteia nu au legătură cu textele legale criticate, critica referindu-se la o soluție legislativă reglementată, de altfel, prin alte texte ale Codului civil. În această situație, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât nu este motivată așa cum prevăd dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, pentru a căror respectare motivele de neconstituționalitate trebuie să aibă legătură cu textul criticat. Curtea nu poate să se autosesizeze și să își exercite controlul de constituționalitate cu privire la alte texte legale, instanța de contencios constituțional pronunțându-se numai în limitele sesizării (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009).

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, excepție ridicată de Asociația de Proprietari „Lăpușului 7/A bl. PB 10” din Oradea în Dosarul nr. 7.740/271/2014* al Tribunalului Bihor — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bihor — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 627

din 27 octombrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 713 alin. (4)
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă „în măsura în care se interpretează că este admisibilă o contestație la executare formulată de un creditor neurmăritor numai în măsura în care acesta a intervenit în prealabil în executarea silită cu privire la care se formulează contestația la executare”, excepție ridicată de Societatea Arlyn Limited în Dosarul nr. 19.126/4/2014 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.770D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă pentru autoarea excepției de neconstituționalitate domnul avocat Cătălin Radbata, din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, și pentru partea Chouraqui Gerard Georges doamna avocat Adriana Calcan, din Baroul București, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care susține că interpretarea dată de instanțele de judecată textului legal criticat încalcă accesul liber la justiție. Arată că, potrivit dispozițiilor art. 711 alin. (1) din Codul de procedură civilă, pot face contestație la executare toți cei interesați sau vătămați prin executare, iar art. 712 din Codul de procedură civilă stabilește condițiile de admisibilitate a contestației la executare, prevăzând la alin. (4), dispoziție legală criticată în prezenta cauză, că creditorii neurmăritori au dreptul de a interveni în executarea silită pentru a participa la executare sau la distribuirea sumelor obținute din urmărirea silită a bunurilor debitorului. În continuare prezintă aspecte ale situației de fapt și apreciază că dacă s-ar accepta că numai creditorii neurmăritori care au devenit intervenienți ar putea formula contestație la executare, atunci ar trebui ca în termen de 15 zile pentru formularea contestației la executare creditorul interesat să formuleze și să îi fie admisă cererea de intervenție, lucru imposibil având în vedere că cererea de intervenție se depune la executorul judecătoresc care o verifică și ulterior o înaintează instanței de executare pentru soluționare, unde se parcurge procedura de regularizare, se citează părțile și ulterior se soluționează cererea. Până când instanța se va pronunța asupra cererii de intervenție expiră termenul de formulare a contestației la executare.

4. În final, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, având în vedere că în interpretarea dată de instanțele judecătorești, respectiv că un creditor neurmăritor poate formula contestație la executare numai după ce intervine în executarea

silită, un creditor are practic o situație mai dezavantajoasă decât cea a unui terț interesat care poate formula liber contestație la executare. Astfel, se încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21, întrucât nu se poate exercita în termenul de 15 zile contestația la executare, care va fi respinsă ca inadmisibilă.

5. Reprezentantul părții prezente solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând, în esență, că textul legal criticat nu limitează accesul liber la justiție al creditorului neurmăritor în condițiile în care legea pune la dispoziția acestuia pârghii efective și concrete de realizare a drepturilor pretinse. În continuare, prezintă premisele invocării excepției de neconstituționalitate și arată că există un concurs între un creditor urmăritor, care, pentru valorificarea creanței sale deținute în baza unui titlu executoriu, a urmat o procedură expres prevăzută de lege, și un creditor neurmăritor pentru care legiuitorul, asigurând un just echilibru, a prevăzut posibilitatea contestării executării silită. Se apreciază că este legitim și rezonabil ca legiuitorul să impună creditorului neurmăritor o anumită procedură de urmat pentru formularea contestației la executare, având în vedere că acesta nu este participant la executarea silită. Apreciază că prin condiționarea admisibilității contestației la executare de intervenția creditorului neurmăritor în executare se asigură un just echilibru între drepturile creditorului urmăritor și cele ale creditorului neurmăritor.

6. În continuare apreciază că este eronată susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate potrivit căreia nu poate fi respectat termenul de 15 zile de formulare a contestației la executare de către creditorul neurmăritor căruia i se impune să urmeze, în prealabil, procedura intervenției, întrucât legiuitorul a reglementat în mod expres procedura intervenției și, contrar susținerilor autoarei excepției de neconstituționalitate, soluționarea cererii de intervenție nu presupune procedura regularizării din dreptul comun și nici citarea părților, fiind soluționată în condiții de maximă celeritate. De asemenea, arată că, pe de altă parte, soluționarea contestației la executare implică o procedură mai lungă decât cea a intervenției, având în vedere reglementarea din Codul de procedură civilă. Subliniază faptul că legiuitorul a prevăzut o procedură distinctă atât pentru soluționarea cererii de intervenție, cât și pentru soluționarea contestației la executare, cele două proceduri asigurând, în mod efectiv, accesul la justiție al creditorului neurmăritor care dorește să își valorifice drepturile, inclusiv prin contestarea executării silită. În susținerea concluziilor sale depune note scrise.

7. Apărătorul autoarei excepției de neconstituționalitate, având cuvântul, în replică, arată că nu se poate exercita în termenul de 15 zile contestația la executare, având în vedere termenele de soluționare a cererii de intervenție și a contestației la executare, astfel încât interpretarea dată textului de lege criticat restrânge efectiv accesul liber la justiție al creditorului neurmăritor.

8. Apărătorul părții prezente, având cuvântul, precizează că nimic nu îl împiedică pe creditorul neurmăritor să formuleze în același timp atât cerere de intervenție, cât și contestație la executare, soluționarea contestației la executare având loc mult ulterior soluționării cererii de intervenție.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând în acest sens că dispozițiile legale criticate nu sunt de natură să afecteze prevederile constituționale ale art. 21 privind

accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, dau eficiență dreptului la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

10. Prin Încheierea din 9 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 19.126/4/2014, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă, „în măsura în care se interpretează că este admisibilă o contestație la executare formulată de un creditor neurmăritor numai în măsura în care acesta a intervenit în prealabil în executarea silită cu privire la care se formulează contestația la executare”,** excepție ridicată de Societatea Arlyn Limited într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și a unei cereri de suspendare a executării silite.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prin condiționarea admisibilității unei contestații la executare formulate de un creditor neurmăritor de calitatea acestuia de creditor intervenient se ajunge la imposibilitatea realizării în practică a unei contestații la executare formulate de un astfel de creditor.

12. Se mai arată că interpretarea textului legal criticat în sensul că se poate formula contestație la executare de către un creditor neurmăritor numai după ce intervine în executarea silită cu privire la care se formulează contestația la executare face imposibilă exercitarea accesului la justiție. Contestațiile la executare sunt admisibile dacă sunt formulate de creditorii sau alte persoane interesate sau vătămate prin executare, astfel cum stabilește art. 712 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

13. **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Dispozițiile art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu aduc atingere accesului liber la justiție garantat de art. 21 din Constituție.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

15. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Dispozițiile legale criticate dau expresie exigențelor constituționale, convenționale și legale privind dreptul la un proces echitabil în termen rezonabil (optim și previzibil), prin ceea ce le conferă creditorilor neurmăritori posibilitatea de a interveni în procedura de executare silită aflată în curs pentru a-și valorifica, în condițiile legii, drepturile de creanță consfințite prin titlul de creanță/titlul executoriu și, tot astfel, de a solicita, pe calea procedurală a contestației la executare, desființarea actelor de executare vătămătoare.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă, „în măsura în care se interpretează că este admisibilă o contestație la executare formulată de un creditor neurmăritor numai în măsura în care acesta a intervenit în prealabil în executarea silită cu privire la care formulează contestația la executare”. Dispozițiile art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, au următorul conținut: „*Creditorii neurmăritori au dreptul de a interveni în executarea efectuată de alți creditori, pentru a lua parte la executare sau la distribuirea sumelor obținute din urmărirea silită a bunurilor debitorului.*”

19. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 713 din Codul de procedură civilă reglementează condițiile de admisibilitate a contestației la executare în raport cu categoria titlului executoriu în baza căruia s-a început executarea silită și cu motivele invocate pe calea contestației la executare, iar la alin. (4), criticat în prezenta cauză, se prevede posibilitatea creditorilor neurmăritori de a promova o contestație la executare prin acordarea acestora dreptului de a interveni în executarea efectuată de alți creditori pentru a lua parte la executare sau la distribuirea sumelor obținute din urmărirea silită a bunurilor debitorilor, în funcție de momentul la care intervin. Totodată, Curtea constată că prin art. 649, cu denumirea marginală *Creditorii intervenienți*, din Codul de procedură civilă este consacrat în mod expres dreptul creditorilor, alții decât cei care au declanșat executarea silită a debitorului, de a interveni în procedura executării și se stabilesc condițiile și consecințele intervenției. Așadar, potrivit art. 649 din Codul de procedură civilă, orice creditor al debitorului poate, în condițiile art. 690 și următoarele, să intervină în procedura de executare silită aflată în curs până la data fixării de către executorul judecătoresc a termenului pentru valorificarea bunurilor urmăribile, iar, după depunerea sau consemnarea sumelor realizate din urmărire, poate să participe la distribuirea acestor sume, potrivit art. 864 și următoarele.

21. În prezenta cauză, autoarea excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă ca fiind neconstituționale, „în măsura în care se interpretează că este admisibilă o contestație la executare formulată de un creditor neurmăritor numai în măsura în care acesta a intervenit în prealabil în executarea silită cu privire la care formulează contestația la executare”, or, în raport cu modul în care autoarea excepției de neconstituționalitate a înțeles să își valorifice drepturile procesuale, respectiv a uzat de calea contestației la executare fără a interveni în prealabil în procedura executării silite declanșate de un alt creditor, aspectele semnalate în susținerea excepției de neconstituționalitate vizează chestiuni ce țin de modul de interpretare și aplicare în concret a dispozițiilor legale de către instanța judecătorească investită cu soluționarea contestației la executare.

22. În ceea ce privește solicitarea autoarei excepției de neconstituționalitate de a constata neconstituționalitatea interpretării date de o anumită instanță judecătorească prevederilor art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă, Curtea reține că interpretarea și aplicarea normelor legale la speța dedusă judecării este atributul instanțelor de judecată și nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, iar nu cu privire la modul de aplicare a legii, astfel încât excepția va fi respinsă ca inadmisibilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 149 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 11 mai 2016).

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 713 alin. (4) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Arlyn Limited în Dosarul nr. 19.126/4/2014 al Judecătorei Sectorului 4 București — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 628

din 27 octombrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 787 alin. (5) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 787 alin. (5) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ungureanu Ioana și Mocanu Anișoara în Dosarul nr. 9.305/281/2015 al Judecătorei Ploiești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.779 D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 9.305/281/2015, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 787 alin. (5) din Codul de procedură civilă. Excepția a fost ridicată de contestatoarele Ungureanu Ioana și Mocanu Anișoara într-o cauză având ca obiect contestație la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că, față de textul de lege criticat, terțul poprit nu poate formula contestație la executare, deși art. 712 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că „*împotriva executărilor silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de cei interesați sau vătămați prin executare*”. Ca urmare, sunt încălcate drepturile terțului poprit, deoarece acesta nu se poate adresa instanței de judecată, atât timp cât, chiar dacă are interes în promovarea unei contestații la executare, textul de lege îi interzice, singurele apărări putând să le invoce în cadrul unei cereri de validare a popririi.

6. **Judecătoria Ploiești** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prin dispozițiile criticate, legiuitorul a înțeles să ofere terțului poprit o cale specială de contestare a actelor de executare emise împotriva sa, astfel că nu se poate susține că este vorba de o îngrădire a dreptului de acces la instanță. Împrejurarea că acesta nu are posibilitatea de a formula contestație la executare nu este de natură să încalce prevederile art. 21 și art. 24 din Constituție, atât timp cât, în validarea de poprire, terțul poprit are posibilitatea să conteste actele de executare și să își exercite toate drepturile procesuale recunoscute de lege. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 5/7.442/2015, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 785 din 3 februarie 2016, prin care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă în acest sens prevederile art. 126 și art. 129 din Constituție, precum și statuările Curții Constituționale, potrivit cărora este în competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, principiul liberului acces la justiție semnificând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza procedurile instituite în formele și în modalitățile prevăzute de lege. Norma criticată trebuie analizată și în contextul reglementării instituției validării popririi, prin art. 790 și următoarele din Codul de procedură civilă. Din economia acestor dispoziții legale rezultă că terțul poprit care nu își îndeplinește obligațiile ce îi revin pentru efectuarea popririi are posibilitatea de a-și face apărările pe care le consideră necesare în fața instanței care soluționează cererea de validare a popririi, judecată care se poate finaliza printr-o hotărâre, care poate face obiectul controlului judiciar pe calea apelului, prin care instanța dispune validarea popririi sau, după caz, desființarea popririi. În fața acestei instanțe, terțul poprit poate opune creditorului urmăritor toate excepțiile și toate mijloacele de apărare pe care le-ar putea opune debitorului, în măsura în care ele se întemeiază pe o cauză anterioară popririi. Astfel fiind, dispozițiile criticate, coroborate cu cele care configurează regimul juridic al instituției validării popririi, instituie mecanisme procedurale menite să satisfacă exigențele normelor constituționale, convenționale și legale privitoare la dreptul la un proces echitabil în termen rezonabil și dreptul la apărare.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 787 alin. (5) din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: „*Terțul poprit nu va putea face contestație împotriva popririi. El își va formula apărările în instanța de validare.*”

12. În opinia autoarelor excepției, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată, mai întâi, că, într-o jurisprudență constantă, începând cu Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înlăptuiește actul de justiție, a căror stabilire este de competența exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție. Totodată, Curtea a reținut că liberul acces la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009). Curtea a mai reținut că accesul liber la justiție reprezintă facultatea fiecărei persoane de a se adresa unei instanțe judecătorești pentru apărarea drepturilor sale sau valorificarea intereselor sale legitime. Orice limitare a acestui drept, oricât de neînsemnată ar fi, trebuie să fie temeinic justificată, analizându-se în ce măsură dezavantajele create de ea nu cumva depășesc posibilele avantaje (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 670 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 16 iunie 2011). Cât privește noțiunea de proces echitabil (perspectivă din care este invocat în prezenta cauză și dreptul la apărare), aceasta presupune egalitatea mijloacelor în ceea ce privește părțile, adică posibilitatea ca fiecare dintre acestea să își expună cauza în fața instanței, în condiții care să nu o dezavantajeze în mod semnificativ față de partea adversă (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 320 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 8 noiembrie 2004).

14. Reglementarea contestată în prezenta cauză privește instituția popririi, adică acea formă a executării silite indirecte prin care se valorifică sumele de bani, titlurile de valoare ori alte bunuri mobile incorporale urmăribile datorate debitorului ori deținute în numele său de către o terță persoană sau pe care acesta din urmă i le va datora în viitor, în baza unor raporturi juridice existente, creditorul subrogându-se în drepturile debitorului său, temporar și condiționat. S-au reținut ca avantaje ale acestei forme de realizare a creanțelor rapiditatea sa, precum și faptul că cel care plătește este întotdeauna terțul poprit, nefiind posibilă sustragerea debitorului de la executare.

15. Procedura popririi cuprinde, de regulă, două etape, respectiv înființarea popririi și validarea acesteia. În cadrul său, există de regulă trei subiecte, respectiv trei raporturi juridice: între creditorul poprit și debitorul poprit (raport direct de la creditor la debitor); între debitorul poprit și terțul poprit (raport direct de la creditor la debitor); între creditorul poprit și terțul poprit (spre deosebire de raporturile juridice anterior menționate, care preexistă înființării popririi, acest raport juridic se naște ca efect al validării popririi).

16. Analizând specificul etapelor menționate din perspectiva terțului poprit, respectiv a efectelor pe care actele emise le produc în privința acestuia și a interesului de a le contesta, Curtea observă că, în prima etapă menționată, prin adresa de înființare a popririi, executorul judecătoresc, alături de înștiințarea în care se menționează în mod obligatoriu titlul executoriu în temeiul căruia s-a înființat poprirea, îi va pune în vedere terțului poprit și interdicția de a plăti debitorului sumele de bani pe care i le datorează ori pe care i le va datora în viitor,

declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce face obiectul executării silite. Adresa de înființare a popririi are natură juridică mixtă, de act de conservare (indisponibilizarea sumelor de bani sau a titlurilor de valoare pe care debitorul le datorează ori le va datora în viitor terțului poprit în baza unor raporturi juridice preexistente) și de act de executare (cei interesați să invoce o cauză de nelegalitate a acesteia având deschisă calea contestației la executare). Efectul înființării popririi este de indisponibilizare a sumelor și bunurilor poprite „în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit” [a se vedea art. 784 coroborat cu art. 783 alin. (2) din Codul de procedură civilă]. Obligațiile terțului poprit, în această privință, sunt stabilite de art. 787 din Codul de procedură civilă, constând, în esență, în consemnarea și plata sumei poprite către creditor.

17. Cât privește validarea popririi, aceasta nu este o fază obligatorie, ci intervine atunci când terțul poprit nu își îndeplinește obligațiile mai sus arătate. Procedura validării este una contencioasă, presupune citarea creditorului poprit, debitorului poprit și terțului poprit și constă în verificarea de către instanță a îndeplinirii condițiilor legale pentru obligarea directă a terțului poprit. Așadar, abia în această etapă este în discuție obligația legală a acestuia din urmă. Ca urmare, din punctul de vedere al terțului poprit, cererea de validare a popririi constituie o veritabilă cerere de chemare în judecată, în care are posibilitatea de a invoca orice excepții și orice apărări de fond, pentru a demonstra inexistența datoriei, stingerea ei, nulitatea actului juridic ce constituie titlul executoriu invocat de creditorul poprit. Potrivit art. 790 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în acest cadru, „dacă din probele administrate rezultă că terțul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanța va da o hotărâre de validare a popririi, prin care va obliga pe terțul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanței, suma datorată debitorului iar, în caz contrar, va hotărî desființarea popririi”. În conformitate cu dispozițiile art. 791 din Codul de procedură civilă, „hotărârea dată cu privire la validarea popririi este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare”.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ungureanu Ioana și Mocanu Anișoara în Dosarul nr. 9.305/281/2015 al Judecătoriei Ploiești și constată că dispozițiile art. 787 alin. (5) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Ploiești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

18. Examinând reglementarea de ansamblu a instituției popririi, astfel cum a fost configurată de noul Cod de procedură civilă, Curtea reține că norma criticată reprezintă o modalitate de exercitare a accesului la justiție a terțului poprit, în accepțiunea dată prin jurisprudența Curții Constituționale mai sus invocată. Accesul la justiție și dreptul la apărare al acestui participant la procedura popririi sunt reglementate în concordanță cu specificul celor două etape ale procedurii menționate, înființarea popririi și validarea sa, respectiv cu raporturile juridice ce se nasc între părți și obligațiile fiecăreia, corespunzător acestor etape. Curtea observă și faptul că, față de reglementarea anterioară a aceleiași proceduri, termenul de formulare a cererii de validare a popririi este mai scurt (1 lună față de 3 luni), ceea ce semnifică intenția legiuitorului de a crește celeritatea acestei modalități de realizare a creanțelor, cu consecința configurării corespunzătoare a întregii proceduri a popririi.

19. De principiu, Curtea reține că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cum sunt, în cauză, definirea clară a etapelor popririi și a posibilităților procedurale pe care le au subiecții implicați (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 110 din 24 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 22 martie 2005). Astfel fiind, lipsa posibilității terțului poprit de a formula contestație la executare nu constituie o limitare a liberului acces la justiție, câtă vreme terțul poprit nu poate fi obligat la plata sumelor poprite decât în baza hotărârii de validare a popririi, iar această hotărâre se pronunță cu citarea sa, cadru în care are deplina libertate de a formula orice apărare va considera necesară. Mai mult, împotriva hotărârii de validare terțul poprit poate formula apel, în condițiile legii. Rezultă așadar că dispozițiile criticate, coroborate cu cele care configurează regimul juridic al instituției validării popririi, instituie mecanisme procedurale menite să dea deplină eficiență normelor constituționale care consacră liberul acces la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, în accepțiunea statuată de Curte în jurisprudența sa constantă, fără a ridica problema unei încălcări ori restrângeri a acestor drepturi.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 636

din 27 octombrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 150 alin. (4) teza întâi
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 150 alin. (4) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Árus Zsolt István în Dosarul nr. 242/96/2016 al Tribunalului Harghita — Secția civilă, într-o cauză având ca obiect constatarea neexecutării unei hotărâri judecătorești. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 456D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că normele procedurale criticate respectă principiul egalității în drepturi a cetățenilor. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 772 din 12 mai 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 martie 2016, pronunțată în Camera de Consiliu, în Dosarul nr. 242/96/2016, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 150 alin. (4) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Árus Zsolt István, reclamant într-o cauză având ca obiect constatarea neexecutării unei hotărâri judecătorești de către Prefectul Județului Harghita și obligarea acestuia la plata amenzii prevăzute de art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 și a unor despăgubiri.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că în cauza dedusă judecării de fond instanța a constatat că reclamantul nu a depus traducerea înscrisurilor anexate cererii introductive, iar, în temeiul art. 150 alin. (4) din Codul de procedură civilă, i-a pus în vedere ca, în măsura în care dorește să se prevaleze de înscrisurile atașate acțiunii, să depună traducerea legalizată a acestora, efectuată de un traducător autorizat. Or, în condițiile în care România a ratificat Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale, prin Legea nr. 33/1995, în Constituția României au fost incluse o serie de prevederi privind drepturile cetățenilor români care aparțin minorităților naționale, printre care și dispozițiile art. 128 alin. (4). Dat fiind că, atât traducerile executate de un traducător autorizat, cât și legalizarea unor traduceri costă bani, autorul

excepției de neconstituționalitate arată că, dacă se conformează prevederilor art. 150 alin. (4) din Codul de procedură civilă, rezultă că prevederile acestuia lipsesc de conținut reglementarea constituțională invocată.

6. **Tribunalul Harghita — Secția civilă** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată, deoarece dispozițiile art. 150 alin. (4) din Codul de procedură civilă impun cheltuieli suplimentare în sarcina cetățenilor români care aparțin minorităților naționale, în condițiile în care Legea fundamentală statuează în mod expres în sensul că modalitățile de exercitare a dreptului de a se exprima în limba maternă în fața instanțelor de judecată trebuie stabilite astfel încât să nu implice cheltuieli suplimentare pentru cei interesați.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că dispozițiile legale criticate se înscriu în categoria celor care instituie obligații în persoana celui care pretinde un drept sau cere constatarea unui fapt juridic să sesizeze instanța și să își dovedească susținerile în condițiile legii. Cererea de chemare în judecată, reprezentând actul de investiție a instanței, trebuie să conțină toate elementele necesare aducerii cauzei în stare de judecată, aceasta presupunând și indicarea probelor pe care ea se sprijină; prin urmare, cerința legală a depunerii înscrisurilor atașate cererii, redactate într-o limbă străină, în copie certificată, însoțite de traducerea legalizată efectuată de un traducător autorizat, nu afectează normele constituționale, ci, dimpotrivă, este menită să asigure îndeplinirea condițiilor procedurale necesare pentru o temeinică soluționare a litigiului dedus judecării.

9. În legătură cu norma procedurală vizând întocmirea cererilor și actelor de procedură numai în limba română, Guvernul invocă Decizia Curții Constituționale nr. 772 din 12 mai 2009, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, ale cărei argumente le consideră aplicabile *mutatis mutandis*.

10. În concluzie, Guvernul reține că norma procesual civilă este conformă Constituției, întrucât în privința obligației traducerii legalizate a înscrisurilor redactate într-o limbă străină, atașate cererii de chemare în judecată, legiuitorul nu distinge, cum este și normal din perspectiva egalității cetățenilor în fața legii, între cetățenii români aparținând minorităților naționale și ceilalți cetățeni, această condiție procedurală fiind necesară pentru o temeinică soluționare a litigiului dedus judecării și pentru efectivitatea controlului judiciar exercitat de către instanțele superioare.

11. **Avocatul Poporului** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu se referă la limba în care se desfășoară procedura de judecată, ci la înscrisurile folosite ca mijloc de probă. Asigurarea probelor reprezintă acea procedură contencioasă în cadrul căreia partea care are interes poate solicita instanței să constate proba de care înțelege să se

folosească în proces. Or, norma procesual civilă este aplicabilă indiferent de naționalitatea, etnia, limba părților din proces, în condiții de egalitate. În plus, asigurarea probelor nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele de judecată, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorității judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție, în condiții de egalitate, indiferent de naționalitate, etnie, limbă. Mai mult, dacă administrarea de documente și probe s-ar face gratuit pentru persoanele aparținând minorităților naționale, atunci s-ar încălca art. 16 din Constituție, întrucât persoanele majoritare, pentru care serviciul prestat de justiție (administrarea de documente și probe) nu este gratuit, ar fi discriminate. Instituirea unei asemenea soluții legislative ar apărea ca un privilegiu conferit de legiuitor persoanelor aparținând minorităților naționale și ca un dezavantaj, nejustificat obiectiv sau rațional, în cazul majorității, care este obligată să prezinte traduceri legalizate ale actelor întocmite în altă limbă decât cea română.

12. De altfel, Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt conforme și în raport cu Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare și cu Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale.

13. **Președinții Senatului și Camerei Deputaților** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Deși actul de sesizare a Curții Constituționale vizează art. 150 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în integralitatea sa, din analiza notelor scrise ale autoului excepției de neconstituționalitate rezultă că, în realitate, critica de neconstituționalitate are ca obiect doar prevederile art. 150 alin. (4) teza întâi din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările ulterioare. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Când înscrisurile sunt redactate într-o limbă străină, ele se depun în copie certificată, însoțite de traducerea legalizată efectuată de un traducător autorizat.[...]*”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 128 alin. (3) care prevăd că modalitățile de exercitare a dreptului cetățenilor români aparținând minorităților naționale de a se exprima în limba maternă în fața instanțelor de judecată, inclusiv prin folosirea de interpreți sau traduceri, se vor stabili astfel încât să nu împiedice buna administrare a justiției și să nu implice cheltuieli suplimentare pentru cei interesați.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 13 din Constituție, „*în România, limba oficială este limba română*”. Caracterul oficial al limbii române instituie obligativitatea utilizării acesteia în raporturile cetățenilor cu autoritățile statului, în această limbă fiind redactate și aduse la cunoștința publică toate actele oficiale ale statului român. Consacrarea constituțională a caracterului oficial al limbii române trebuie coroborată cu dispozițiile art. 32 din Legea fundamentală referitoare la dreptul minorităților naționale de a învăța în limba lor maternă și de a fi instruite în această limbă și cu prevederile art. 128 care reglementează dreptul minorităților de a utiliza limba maternă în justiție.

18. Consacrând limba în care se desfășoară procedura de judecată — limba română, dispozițiile art. 128 din Constituție prevăd că cetățenii români aparținând minorităților naționale au dreptul să se exprime în limba maternă în fața instanțelor de judecată, în condițiile legii organice, modalitățile de exercitare a acestui drept, inclusiv prin folosirea de interpreți sau traduceri, stabilindu-se astfel încât să nu împiedice buna administrare a justiției și să nu implice cheltuieli suplimentare pentru cei interesați.

19. Dispozițiile art. 14 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004, cuprinse în capitolul III, *Dispoziții generale privind procedura judiciară*, transpunând la nivel infraconstituțional normele mai sus enunțate, stabilesc că, pe de o parte, procedura judiciară se desfășoară în limba română, și, pe de altă parte, cetățenii români aparținând minorităților naționale au dreptul să se exprime în limba maternă, în fața instanțelor de judecată, în condițiile prezentei legi [aceleși prevederi sunt reluate în Codul de procedură civilă, în art. 18 alin. (1) și (2)]. În continuare, potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (3) și (4) din Legea nr. 304/2004, în cazul în care cetățeanul român aparținând unei minorități naționale solicită să se exprime în limba maternă, instanța de judecată trebuie să asigure, în mod gratuit, folosirea unui interpret sau traducător autorizat, iar, în situația în care toate părțile solicită sau sunt de acord să se exprime în limba maternă, instanța de judecată trebuie să asigure exercitarea acestui drept, precum și buna administrare a justiției, cu respectarea principiilor contradictorialității, oralității și publicității. Dezbaterile purtate de părți în limba maternă se înregistrează, consemnându-se în limba română, interpretul sau traducătorul semnând toate actele întocmite, atunci când acestea au fost redactate sau consemnarea s-a făcut în baza traducerii sale. Pe de altă parte, dispozițiile art. 14 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 și cele ale art. 18 alin. (4) din Codul de procedură civilă stabilesc cu titlu de principiu că „*Cererile și actele procedurale se întocmesc numai în limba română*”. Nerespectarea acestui principiu, cât și a dreptului minorităților de a se exprima în limba lor maternă și de a beneficia de un traducător autorizat pe parcursul procesului se sancționează cu nulitatea hotărârii judecătorești.

20. În temeiul art. 10 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile au obligația să îndeplinească actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele *stabilite de lege* sau de judecător, să își probeze pretențiile și apărările, să contribuie la desfășurarea fără întârziere a procesului, urmărind, tot astfel, finalizarea acestuia, în vreme ce dispozițiile art. 12 alin. (1) prevăd că drepturile procesuale trebuie exercitate cu *bună-credință*, potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și *fără a se încălca drepturile procesuale ale altei părți*.

21. În concluzie, întrucât în România limba oficială este limba română, fiind prezumată a fi cunoscută de toți cetățenii statului, procesul civil se desfășoară în limba română, ceea ce semnifică faptul că dezbaterile, cererile și actele de procedură se consemnează, respectiv se întocmesc în această limbă. În acord cu prevederile art. 128 alin. (3) din Constituție, excepția de la această regulă vizează exclusiv desfășurarea dezbaterilor, pentru care, în scopul facilitării accesului la justiție, Legea nr. 304/2004 și Codul de procedură civilă prevăd dreptul de exprimare în limba maternă a cetățenilor români aparținând minorităților naționale. În ceea ce privește cererile și actele de procedură întocmite în cadrul procesului, legea nu prevede excepții, acestea urmând a fi în mod obligatoriu redactate în limba română, independent dacă provin de la un cetățean român, cetățean străin ori apatrid, deci, implicit, de la un cetățean român aparținând unei minorități naționale. Cu alte cuvinte, cetățenii români aparținând minorităților naționale au dreptul să se exprime în limba maternă în cadrul procedurilor judiciare, chiar și în ipoteza în care cunosc limba română, fiind

un beneficiu legal acordat acestora, limitat însă numai la dreptul de a se exprima în limba maternă în cadrul procedurilor orale desfășurate în fața instanței judecătorești, iar nu și de a întocmi actele de procedură în această limbă, deci în cadrul procedurii scrise a litigiului. Într-o atare ipoteză devin incidente dispozițiile art. 292 alin. (5) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora înscrisurile întocmite în altă limbă decât cea folosită în fața instanței trebuie însoțite de traduceri legalizate. Dacă un cetățean nu cunoaște limba română, va recurge la un traducător autorizat pentru redactarea actelor de procedură. Pe de altă parte, instanța va apela la un traducător autorizat pentru traducerea din limba maternă în limba română a concluziilor verbale ale acestei părți, în condițiile art. 225 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Dacă părțile sunt de acord, judecătorul sau grefierul poate face oficiul de traducător. În situația în care nu poate fi asigurată prezența unui traducător autorizat, se vor aplica prevederile art. 150 alin. (4) teza a doua care prevăd că, în cazul în care nu există un traducător autorizat pentru limba în care sunt redactate înscrisurile în cauză, se pot folosi traduceri realizate de persoane de încredere cunoscătoare ale respectivei limbi, în condițiile legii speciale.

22. Toate aceste norme procedurale, interpretate și aplicate coroborat, sunt menite să garanteze dreptul la apărare al părților, contradictorialitatea procesului civil, pronunțarea unor hotărâri temeinice și judicioase, precum și efectivitatea controlului judiciar exercitat de către instanțele superioare.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Árus Zsolt István în Dosarul nr. 242/96/2016 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 150 alin. (4) teza întâi din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Harghita – Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 645

din 1 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (5) și ale art. 10 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

Valer Dorneanu	— președinte	Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Marian Enache	— judecător	Livia Doina Stanciu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Varga Attila	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător	Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (5) și ale art. 10 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Horia Liviu Lascu, în Dosarul nr. 38.569/3/CA/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.785D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, prezent personal și asistat de avocat Ilie Drăgulin, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Comisia Parlamentară a Revoluționarilor din Decembrie 1989, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul domnului avocat Ilie Drăgulin, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând, pe larg, motivele formulate în fața instanței de judecată, cuprinse în notele scrise ale autorului excepției care au însoțit încheierea de sesizare a Curții, aflate la dosarul cauzei.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, având în vedere că, în această materie, există precedent constituțional. Referitor la susținerea că drepturile prevăzute de dispozițiile Legii nr. 42/1990 nu puteau fi luate fără retragerea titlurilor de către Președintele României, apreciază că, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 26 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 38.569/3/CA/2014, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (5) din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Horia Liviu Lascu, „în solidar cu Asociația Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989 București”, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ, referitoare la eliberarea certificatului de revoluționar preschimbabil potrivit dispozițiilor Legii nr. 341/2004.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia apreciază, în esență, că, prin instituirea unor termene de decădere din dreptul de a depune documentația pentru preschimbarea certificatului de revoluționar și a procedurii stabilite de art. 9 alin. (5) din Legea nr. 341/2004, se încalcă prevederile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, precum și dispozițiile internaționale care califică dreptul la indemnizația reparatorie acordată revoluționarilor ca fiind un drept patrimonial, care nu poate fi suspendat sau anulat decât în caz de stare de necesitate, război sau calamitate naturală. Astfel, autorul excepției consideră că o lege nu poate să anuleze, fără existența unui proces, o calitate obținută de o persoană ori drepturile aferente titlului de revoluționar deținut. Totodată, se susține că lipsirea de aceste drepturi, stabilite prin Legea nr. 42/1990, îi afectează integritatea fizică și psihică, întrucât nu mai beneficiază de asistență medicală gratuită, medicamente gratuite și de indemnizația lunară reparatorie.

7. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că textele de lege criticate nu

încalcă dispozițiile constituționale invocate, întrucât ele prevăd doar procedura, aceeași pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, prin care este asigurată preschimbarea certificatelor doveditoare.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit dacă există o justificare obiectivă și rezonabilă. Totodată, consideră că prevederile art. 22 alin. (1) din Constituție nu sunt incidente în cauză, argumentele expuse de autorul excepției fiind doar aprecieri subiective față de consecințele directe ale aplicării normelor la situația sa. Cu privire la criticile raportate la prevederile art. 47 alin. (1) și art. 53 din Constituție, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 88 din 28 februarie 2013, în sensul libertății legiuitorului de a alege, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii altor obligații ale statului, măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și de a stabili condițiile și limitele acordării lor. De asemenea, potrivit deciziei amintite, legiuitorul va putea dispune modificarea sau chiar încetarea acordării măsurilor de protecție socială care nu sunt consacrate în mod expres în textul Constituției. În final, menționează Decizia nr. 412 din 16 mai 2006, prin care Curtea Constituțională a statuat că textele de lege criticate nu contravin art. 53 din Constituție, ci constituie o reglementare dată prin lege pentru respectarea condițiilor exprese pe care trebuie să le îndeplinească persoanele în vederea atribuirii certificatelor.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerea reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, dispozițiile art. 9 alin. (1) și (5) din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare. Însă, din examinarea considerentelor încheierii de sesizare și a notelor scrise, prin care autorul excepției de neconstituționalitate își motivează criticile formulate, rezultă că, în realitate, obiect al excepției îl constituie și art. 10 din Legea nr. 341/2004. Prin urmare, Curtea reține spre analiză excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (5) și ale art. 10 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 9 alin. (1) și (5): „(1) *CertIFICATELE DOVEDITOARE CARE, ÎN PERIOADA 1990—1997, AU FOST ELIBERATE DE COMISIA PENTRU APLICAREA LEGII NR. 42/1990 ȘI DE COMISIA PENTRU CINSTIREA ȘI SPRIJINIREA EROILOR REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989, DUPĂ VERIFICARE, POTRIVIT ART. 5 ALIN. (3), (4) ȘI (5), SE VOR PRESCHIMBA, LA CEREREA TITULARULUI, DE CĂTRE SECRETARIATUL DE STAT PENTRU PROBLEMELE REVOLUȚIONARILOR DIN DECEMBRIE 1989, PÂNĂ LA DATA DE 30 APRILIE 2010 INCLUSIV [...].*

(5) *Contestațiile privind preschimbarea ori neefectuarea preschimbării certificatelor, conform prezentei legi, se fac cu nominalizarea persoanelor în cauză și se vor adresa Comisiei parlamentare a revoluționarilor din decembrie 1989, care le soluționează potrivit normelor metodologice stabilite în acest sens.”;*

— Art. 10: „(1) *Persoanele care nu se încadrează în prevederile art. 3 alin. (1) și ale art. 9 alin. (5) și care, în termen de 6 luni, nu fac contestație își pierd calitatea deținută anterior.*

(2) *Persoanelor care au participat la Revoluție, dar nu se încadrează în criteriile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 566/1996, cu modificările ulterioare, li se va atribui calitatea onorifică de participant la Revoluția română din decembrie 1989, în condițiile prevăzute de normele metodologice de aplicare a prezentei legi.”*

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și dreptul la integritate fizică și psihică, art. 47 referitor la nivelul de trai și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la proprietate.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. În acest sens sunt, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 255 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 14 mai 2012, și Decizia nr. 67 din 16 februarie 2016,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 11 mai 2016.

15. Astfel, în ceea ce privește pretinsul caracter discriminator al textelor de lege criticate, Curtea a arătat că toți titularii care doresc preschimbarea certificatelor trebuie să urmeze aceleași etape legale, fără ca între aceștia să existe privilegii sau discriminări, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea prin textele de lege criticate a prevederilor art. 16 din Constituție.

16. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la prevederile constituționale privind dreptul de proprietate, dreptul la viață, dreptul la integritate fizică și corporală și dreptul la un nivel de trai decent, Curtea a apreciat că sunt relevante cele reținute prin Decizia nr. 255 din 20 martie 2012, Decizia nr. 412 din 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 1 iunie 2006, și Decizia nr. 521 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 25 iulie 2012, în sensul că dreptul de a obține titlul de „luptător pentru Victoria Revoluției din Decembrie 1989 — Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite” nu este un drept constituțional, ci unul acordat prin lege. Așa fiind, legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile de acordare a certificatelor de revoluționar, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, precum și de a prevedea anumite termene și o procedură de preschimbare a certificatelor, respectiv de încetare a valabilității vechilor certificate. Prin urmare, Curtea a apreciat că dispozițiile de lege criticate nu constituie o restrângere a exercițiului unor drepturi, ci reprezintă reglementarea dată prin lege pentru respectarea condițiilor exprese pe care trebuie să le îndeplinească persoanele în vederea atribuirii certificatelor.

17. De asemenea, Curtea a reținut că, în măsura în care exercitarea drepturilor consacrate prin legi ori prevederile Constituției este condiționată de respectarea unor proceduri ori termene legale, sancțiunile nerespectării acestor cerințe nu pot fi privite ca aducând o restrângere nejustificată exercițiului drepturilor respective.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Horia Liviu Lascu, în Dosarul nr. 38.569/3/CA/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 9 alin. (1) și (5) și ale art. 10 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind prorogarea termenului prevăzut la art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, precum și pentru stabilirea de măsuri în acordarea unor beneficii de asistență socială

Având în vedere că art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice prevede că „Legea nr. 4/2015 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2015, se abrogă la 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență”,

luând în considerare faptul că, potrivit pct. 39 din anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior reprezintă prețul mediu de vânzare a unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la nivel național, determinat pe baza datelor statistice din anul anterior, comunicate de Institutul Național de Statistică”, iar la momentul actual Institutul Național de Statistică nu deține date statistice oficiale pentru anul 2016 privitoare la statistica activităților din silvicultură,

deoarece neadoptarea măsurilor propuse prin prezentul act normativ are consecințe negative constând în:

— imposibilitatea sancționării infracțiunilor prevăzute de art. 107—110 din Legea nr. 46/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a contravențiilor silvice prevăzute de art. 8 din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, cu modificările și completările ulterioare, întrucât la încadrarea juridică a faptei ca infracțiune, respectiv contravenție îi lipsește o trăsătură esențială, și anume prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior;

— imposibilitatea stabilirii pagubelor produse pădurii, determinate potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2007;

— neconstituirea fondului de conservare și regenerare a pădurilor, potrivit prevederilor art. 33 din Legea nr. 46/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acesta fiind principala sursă de împădurire a terenurilor forestiere în România;

— nerealizarea scoaterilor definitive sau ocupărilor temporare din fondul forestier național în scopul realizării obiectivelor prevăzute la art. 36 și 37 din Legea nr. 46/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În cazul ocupărilor temporare pentru care există aprobare nu se mai poate calcula chiria aferentă obiectivului;

— imposibilitatea calculării valorii redevenței pentru terenurile forestiere concesionate, în condițiile legii;

— neacordarea sumelor compensatorii reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii de păduri nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamentele silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, ca urmare a imposibilității realizării calculului acestora.

Măsurile de simplificare pentru procesul de acordare a ajutorului social, a alocației pentru susținerea familiei și a ajutorului pentru încălzirea locuinței aprobate la sfârșitul anului 2016 ar urma să fie aplicate începând cu luna ianuarie 2017. În această perioadă este necesar să fie modificate normele metodologice de aplicare a Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, normele metodologice de aplicare a Legii nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2011 privind măsurile de protecție socială în perioada sezonului rece, să fie efectuate modificări ale programelor informatice la nivelul autorităților administrației publice locale și la nivelul Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială și să fie luate și alte măsuri administrative care să asigure implementarea noului proces de stabilire și acordare a drepturilor prin care se face trecerea de la evidența pe beneficiu la evidența pe familie. Această perioadă este insuficientă pentru a fi luate toate măsurile necesare menționate. În condițiile aplicării măsurilor de simplificare în absența programelor informatice și a normelor metodologice se ajunge la disfuncționalități în acordarea drepturilor și mai ales în plata acestora pentru cei aproximativ 700.000 de beneficiari aflați în plată.

Luând în considerare faptul că:

— elementele sus-menționate constituie premisele unei situații extraordinare care impune adoptarea de măsuri imediate în vederea îmbunătățirii cadrului normativ;

— neadoptarea acestor măsuri ar avea consecințe negative asupra respectării regimului silvic, precum și stabilirii răspunderii juridice în cazul săvârșirii unor fapte care aduc atingere fondului forestier național;

— disfuncționalitățile în plata beneficiilor de asistență socială pentru cele mai defavorizate categorii ale populației conduc la nemulțumiri sociale și generează probleme sociale multiple,

aceste elemente vizează interesul public general și constituie situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Termenul prevăzut la art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 20 septembrie 2016, se prorogă până la data de 15 august 2017.

Art. II. —Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 50/2011, cu modificările și completările ulterioare, Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 38/2011, cu modificările

și completările ulterioare, precum și Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2011 privind măsurile de protecție socială în perioada sezonului rece, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 920/2011, cu modificările și completările ulterioare, se actualizează până la data de 1 aprilie 2017.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul apelor și pădurilor,
Adriana Petcu

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale, administrației publice
și fondurilor europene,
Sevil Shhaideh

Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

București, 12 ianuarie 2017.
Nr. 4.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.052/2013 privind transmiterea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al municipiului Craiova și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Craiova și pentru actualizarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.052/2013 privind transmiterea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al municipiului Craiova și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Craiova și pentru actualizarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 797 din 18 decembrie 2013, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Consiliul Local al Municipiului Craiova se obligă potrivit hotărârilor acestuia, prevăzute la art. 2 alin. (2), să pună la dispoziția Ministerului Apărării Naționale un număr de 250 de unități locative, din totalul locuințelor realizate pe terenul imobilului prevăzut la art. 1, în vederea cumpărării de către personalul Ministerului Apărării Naționale, în condițiile legii, până la data de 15 ianuarie 2020.”

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale, administrației publice
și fondurilor europene,
Sevil Shhaideh
Ministrul apărării naționale,
Gabriel-Beniamin Leș
Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

București, 12 ianuarie 2017.
Nr. 11.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSPA0135 Nisipurile de la Dăbuleni și al ariei protejate de interes național 2.667 Casa Pădurii din Pădurea Potelu

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 109.689/AC din 18 aprilie 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Punctul de vedere al compartimentului biodiversitate din cadrul Serviciului CFM al Agenției pentru Protecția Mediului Olt nr. 6.023 din 12 august 2015, Decizia etapei de încadrare nr. 6.023 din 25 august 2015 emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Olt, Avizul Ministerului Culturii nr. 7.811 din 23 decembrie 2015, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 1.179 din 6 ianuarie 2016 și Adresa nr. 18.564 din 19 februarie 2016, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 83.426/163.478/330.260 din 31 decembrie 2015 și Adresa Direcției generale păduri nr. 152.192/IM din 15 ianuarie 2016,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSPA0135 Nisipurile de la Dăbuleni și al ariei protejate de interes național 2.667 Casa Pădurii din Pădurea Potelu, prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura 2000 ROSPA0135 Nisipurile de la Dăbuleni și al ariei protejate de interes național 2.667 Casa Pădurii din Pădurea Potelu, prevăzut în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 28 iunie 2016.

Nr. 1.196.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 1453 4495